

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **V. V.**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 8. 2016, č. j. MV-100387-4/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 6. 2017, č. j. 30 A 148/2016 – 61, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností žalobkyně napadá rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 14. 6. 2017, č. j. 30 A 148/2016 – 61, (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 8. 2016, č. j. MV-100387-4/SO-2016, (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 31. 5. 2016, č. j. OAM-1690-19/ZR-2015 (dále „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 87f odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ukončen přechodný pobyt žalobkyně na území České republiky a dle § 87f odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena lhůta k vycestování do 30 - ti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) v kasační stížnosti navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, a tento návrh dále doplnila podáním, které bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno dne 18. 7. 2017. V návrhu stěžovatelka uvedla, že má na území České republiky vytvořeno silné rodinné a společenské zázemí a její nucený návrat by byl nenahraditelnou újmou. Stěžovatelka na území pobývá již velice dlouhou dobu. V důsledku právní moci a zejména vykonatelnosti napadeného rozhodnutí pozbude oprávnění pobývat na území České republiky a bude muset vycestovat, jinak by si přivodila riziko zahájení řízení o správním vyhoštění. Opuštění území sebou nese další náklady spojené s nuceným vycestováním. K tomu stěžovatelka odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, a ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25. Stěžovatelka má dále za to, že nepřiznání odkladného účinku by bylo na újmu i právu na spravedlivý proces, neboť podle stěžovatelky z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že by měla mít právo, pokud na tom trvá, aktivně se řízení

o soudním přezkumu účastnit. Stěžovatelka má za to, že přiznáním odkladného účinku nebude způsobena újma žádné jiné osobě a toto nebude ani v rozporu s veřejným zájmem.

[3] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila.

[4] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Z předloženého soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud usnesením ze dne 27. 9. 2016, č. j. 30 A 148/2016-30, přiznal odkladný účinek žalobě s odůvodněním, že žalobkyně prokázala, že jí právními následky napadeného rozhodnutí hrozí nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku hrozí jiným osobám. Nejvyšší správní soud při posuzování žádosti o přiznání odkladného účinku posoudil žádost odlišně.

[7] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelce byl dne 4. 2. 2014 povolen přechodný pobyt na území České republiky jako rodinnému příslušníku občana Evropské unie podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 31. 5. 2016 správní orgán stěžovatelce ukončil přechodný pobyt na území, a to z důvodu, že stěžovatelka již netvoří pár s panem M. S., st. příslušnost Italská republika, rozešli se okolo března 2015 a v kontaktu již nejsou. Správní orgán dospěl k závěru, že partnerský vztah byl oboustranně ukončen a stěžovatelka proto neplnila účel jí povoleného pobytu, byly proto naplněny podmínky pro ukončení přechodného pobytu podle § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

[8] Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, k tomu, aby mohl být kasační stížnosti odkladný účinek přiznán, musí stěžovatel v prvé řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy tak má stěžovatel (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32, či ze dne 23. 1. 2014, č. j. 6 Ads 99/2013 – 11; veškerá zde uváděná judikatura je dostupná na www.nssoud.cz), který musí v odůvodnění svého návrhu konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Důvody možného vzniku újmy jsou vždy subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele.

[9] Soudní řád správní koncipuje institut odkladného účinku jako mimořádné opatření. Jedná se o výjimku z pravidla, která musí být vyhrazena pro ojedinělé případy, jež naplňují zákonem předepsané podmínky. Stěžovatelka přitom ve své žádosti o přiznání odkladného účinku uvádí pouze obecné důvody, spočívající v nutnosti vycestování z území České republiky a v možné kolizi s jejím právem na spravedlivý proces. Stěžovatelka dále uvádí, že má na území České republiky vytvořeno silné rodinné a společenské zázemí, a že na území pobývá již dlouhou dobu. V tomto ohledu však stěžovatelka neuvedla nic konkrétního, z čeho by měl soud dovodit splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku. S ohledem na mimořádnou povahu

pokračování

institutu odkladného účinku musí stěžovatel tvrdit konkrétní individuální skutečnosti, pro které o odkladný účinek žádá.

[10] Nejvyšší správní soud k argumentaci právem na spravedlivý proces odkazuje na závěry, jež vyslovil v obdobném případě v usnesení ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015 - 32. Podle těchto závěrů nelze vyhovět návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu, opírá-li se pouze o obecnou argumentaci právem na spravedlivý proces (právo osobně se účastnit řízení, být v úzkém kontaktu se svým zástupcem), aniž by zde byly další, individualizované a závažné okolnosti, které mimořádné vyloučení účinků pravomocného správního rozhodnutí odůvodňují. Takovou argumentaci považuje Nejvyšší správní soud za nedostačující k přiznání odkladného účinku také s ohledem na to, že stěžovatel je zastoupen advokátem. V nyní posuzované věci se sice nejednalo o zrušení povolení k trvalému pobytu, obecné závěry o nezbytnosti konkretizovat a individualizovat hrozící újmu jsou však plně aplikovatelné i na posuzovaný případ. Pokud stěžovatelka odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, v tomto usnesení soud přiznal odkladný účinek kasační stížnosti ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodu, že žalobce tvrdil, že má v České republice vytvořeno veškeré rodinné, sociální a pracovní zázemí a v důsledku rozhodnutí o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu by byl nucen opustit společně se svou těhotnou manželkou a dítětem Českou republiku. Výkon práva na spravedlivý proces nebyl stěžejním důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, přiznal odkladný účinek kasační stížnosti na základě návrhu, v němž bylo taktéž argumentováno zájmem stěžovatele na ochraně jeho procesních práv, aniž stěžovatel tvrdil a prokázal existenci dalších významných okolností případu. Ve věci sp. zn. 1 Azs 160/2014 ovšem stěžovateli přímo hrozilo správní vyhoštění a s tím spojený zákaz vstupu na území všech členských států Evropské unie. Naproti tomu v nyní souzené věci nejsou s napadeným rozhodnutím spojeny takto nepříznivé důsledky. S ukončením přechodného pobytu na území není spojen zákaz pobytu, stěžovatelce tak nic nebrání v tom, aby požádala o jiný typ pobytového oprávnění.

[11] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že stěžovatelka neosvědčila existenci ojedinělých okolností opodstatňujících výjimečné řešení její situace, potřebných pro naplnění podmínky pro přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud odlišil situaci stěžovatelky od případů, kdy je cizinci uděleno správní vyhoštění a není potřeba, aby cizinec prokázal existenci dalších významných okolností, neboť hrozící újma je zřejmá z povahy samotného rozhodnutí o správním vyhoštění. Jelikož nebyla splněna první podmínka pro přiznání odkladného účinku, otázku rozporu s veřejným zájmem již Nejvyšší správní soud nezkoumal. Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti stěžovatele odkladný účinek.

[12] Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu